

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/259/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116223423
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2116223423.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v právnej veci navrhovateľky: Ing. Mgr. U. E. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, zastúpená JUDr. Barborou Petrovič, advokátkou so sídlom Hlavná 44, Trnava, proti manželovi, ktorý návrh nepodal: PhDr. C. E., Ph.D., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX, L. T., Česká republika, zastúpený JUDr. C. E., nar. X.X.XXXX, bytom F. XXX, L., Česká republika, o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu: G. E., nar. XX.X.XXXX, bytom u matky, zastúpená procesným opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, na čas po rozvode, o odvolaní rodičov proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 17. mája 2017, č.k. 37P/25/2016-216, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach určenia výživného a trov konania r u š í a v e c m u v r a c í a n a ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie manželstvo C. E. a Ing. Mgr. U. E. T., uzavreté dňa 30.4.2016, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Ružindol, zv. IX., ročník 2016, strana 1, pod por. č. 1, rozviedol a na čas po rozvode maloletú G. E., nar. XX.X.XXXX zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia majú právo maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Otcovi súd uložil platiť na výživu maloletej G. na čas po rozvode výživné vo výške 300,- Eur mesačne vždy do 15. dňa toho - ktorého mesiaca vopred do rúk matky. Súčasne súd napadnutým rozsudkom upravil styk otca s maloletou tak, že tento je oprávnený sa s maloletou stretávať každý páry týždeň v sobotu v čase od 13,00 hod. do 15,00 hod. za prítomnosti matky, pričom matka je povinná v čase určenom ako začiatok styku pred svojim bytom maloleté dieťa riadne pripraviť na styk a obaja rodičia sú povinní v prípade, že sa styk zo závažných dôvodov nebude môcť realizovať, oznámiť túto skutočnosť druhému rodičovi, a to najneskôr 48 hodín pred určeným začiatkom styku. O trovách súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 18, § 22, § 23 ods. 1 a 3, § 24 ods. 1 a 4, § 25 ods. 2, § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 a § 76 ods. 1 Zákona o rodine, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky pre rozvod manželstva, nakoľko vzťahy medzi manželmi sú dlhodobo vážne narušené a rozvrátené, manželstvo neplní svoj účel a nie je možné očakávať obnovenie manželského spolužitia. Vo veci úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode súd dospel k záveru, že maloletá G. žije momentálne v prostredí, ktoré je pre ňu prirodzené a známe, pričom navrhovateľka - matka má vytvorené vhodné podmienky na jej výchovu, býva v dome svojej matky, kde má dieťa všetky potrebné veci a otec so zverením maloletej do osobnej starostlivosti matky vyslovil súhlas. Čo sa týka určenia výšky výživného, súd prihliadol na príjmové a majetkové pomery a výdavky rodičov, a na odôvodnené potreby maloletej. Matka je na materskej dovolenke, poberá rodičovský príspevok vo výške 203,- Eur a prídavky na dieťa vo výške 23,52 Eur, žiadne iné príjmy nemá. Je zdravá, žiadne zvýšené výdavky na seba nemá, na chod

domácnosti (vrátane spotreby energií) prispieva (svojej matke, v ktorej domácnosti žije) sumou 100,- Eur mesačne, ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá. Otec je zamestnaný s priemerným mesačným príjmom na G. H. ČR za obdobie január až marec 2017 (s podobným príjmom aj za predchádzajúce obdobia) vo výške mesačne 45.194,- Kč / 1.709,62 Eur (prepočítané kurzom NBS platným ku dňu rozhodnutia súdu 26,435 Kč / 1,00 Eur); ďalšie príjmy otca, o ktorých sa zmieňovala, resp. ich tvrdila matka, neboli preukázané, nakoľko na O. Z. otec zastupuje G. H. ako svojho zamestnávateľa bez nároku na odmenu, a na D. W. D. mal otec za celý rok 2016 zanedbateľný príjem (vo výške 18.063,- Kč / 638,30 Eur), iné príjmy otca neboli zistené. Otec býva v byte v D., je zdravý, žiadne zvýšené výdavky nemá (náklady na bývanie 124,- Eur, na telefón a dopravu 42,- Eur mesačne), ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá. Maloletá G. má v dobe rozhodovania súdu 10 mesiacov, je doma s matkou. Je v zásade zdravá, má potreby primerané jej veku - za obdobie november 2016 až marec 2017 priemerne 296,- Eur mesačne, pričom na výdavky maloletej nemohol súd započítať pôvodne uplatnené (a treba konštatovať, že účelovo nadhodnotené) náklady vyčíslené matkou na sumu 515,62 Eur, okrem iného napr. tretinu zo zálohových a vyúčtovacích faktúr, poistenie a sporenie, poistenie motorového vozidla a pod.); mierne zvýšené výdavky na maloletú sú v súvislosti s diagnostikovaným hypotonickým syndrómom, keď s uvedenou diagnózou sú spojené rehabilitácie (platené poisťovňou) vykonávané v Dunajskej Lužnej, čo predstavuje sumu približne 100,- Eur mesačne za cestovné náklady, a návšteva klubu plávania (z vyššie uvedeného dôvodu hypotonického syndrómu) za 45,- Eur mesačne. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel súd k názoru, že určenie výživného vo výške 300,- Eur mesačne je -vzhľadom na všetky okolnosti- primerané výživné, v súlade s § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Na určenie styku otca s maloletou (každý páry týždeň v sobotu v čase od 13,00 hod. do 15,00 hod.) sa rodičia zhodli čo sa týka termínu a trvania styku. Otec žiadal realizovať styk bez prítomnosti matky - tejto požiadavke súd nevyhovел a styk otca určí za prítomnosti matky, a to vzhľadom na útlý vek maloletej a s tým súvisiace jej potreby, ktoré je t.č. schopná zabezpečiť iba matka, a tiež vzhľadom na skutočnosť, že maloletá otca takmer vôbec nepozná (otec sa s maloletou nestretol viac ako deväť mesiacov), maloletá na jeho prítomnosť nie je zvyknutá (za tohto stavu by mohli vzniknúť situácie, ktoré by neboli prospešné pre maloletú). Za príčinu rozpadu manželstva súd považuje rozpory a nedorozumenia medzi manželmi, zásadne odlišné názory na spoločný život, pričom manželia spolu z uvedených dôvodov ani len nezačali žiť, čo malo za následok také vážne narušenie vzťahov, že manželstvo neplní a už nemôže plniť svoj účel, a od manželov nemožno očakávať obnovenie riadneho manželského spoluzitia. O trovách konania rozhodol súd podľa § 58 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu; účastníci konania ani o náhradu trov nepožiadali.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia výživného podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka - matka, ktorá navrhla rozsudok v napadnutej časti zmeniť a otcovi (manželovi, ktorý návrh nepodal) uložiť platiť maloletej výživné v sume 500,- Eur mesačne. Nesúhlasila so súdom určenou výškou výživného na maloletú, nakoľko výživné vo výške 300,- Eur neodzrkadľuje vykonané dokazovanie, nevychádza zo správnych právnych úvah, vychádza z nesprávnych skutkových zistení, ktoré súd získal vykonaným dokazovaním a napokon svoje odvolanie odôvodnila aj nesprávnym právnym posúdením veci. Nebolo jej zrejme, prečo si súd nezabezpečil od otca aj aktuálne príjmy v čase rozhodovania, ktoré ona navrhla doplniť, pričom ona samostatným podaním navrhla doplniť dokazovanie vyžiadanim potvrdenia o príjmoch otca dieťaťa od všetkých zamestnávateľov za obdobie od januára 2016. Uviedla, že doplnené potvrdenie o zdaniteľných príjmoch otca v bode 19 potvrdzuje, že otec ročné zúčtovanie dane vykonal samostatne a nie prostredníctvom svojho zamestnávateľa. Dané potvrdenie navyše nezahŕňa príjmy otca od iných zamestnávateľov, ktoré otec potvrdil súdu, napr. potvrdením zamestnávateľa - D. W. UK, D. (č.l. 123). Súd konštatoval, že čistý príjem otca bol za január až marec 2017 45.194,- Kč (1.709,62 Eur) mesačne a podobný príjem mal mať aj za predchádzajúce obdobia. S uvedeným tvrdením nesúhlasila, nakoľko súd vôbec nekonkretizoval, aký mal byť teda príjem otca v predchádzajúcich obdobiach a navyše vychádzal z potvrdenia zo dňa 10.1.2017 predloženého otcom. Podľa jej názoru je neprijateľné, aby súd vychádzal iba z príjmu za tri ostatné mesiace, ktorým v čase rozhodovania disponoval, pričom síce poukázal na to, že v predchádzajúcom období bol príjem otca podobný, tu však nekonkretizoval príjem otca v predchádzajúcom období a podľa jej názoru, príjem otca porovnateľný nebol. Súd tiež nevychádzal zo súčasnej súdnej praxe pri určovaní výživného, kedy sa z príjmu povinného rodiča použije 20 - 30 %. Z údajov o príjmoch otca v roku 2016 je možné vychádzať minimálne zo sumy 2.168,47 Eur, z čoho 25 % predstavuje sumu 542,12 Eur, ktorá suma korešponduje s jej návrhom. Maloletá má nepochybne nárok podieľať sa na životnej úrovni otca. Pokiaľ súd hodnotí výšku reálnych výdavkov navrhovateľky, v tejto súvislosti namietla, že i keď súd považoval niektoré výdavky na maloletú ňou vyčíslené za neopodstatnené, nie je zrejme, ktoré a v akej výške uznal.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia výživného podal v zákonnej lehote odvolanie otec dieťaťa, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a určiť výživné vo výške 280,- Eur mesačne. Poukázal na to, že súd prvej inštancie mal k dispozícii spis sp. zn. 11P/79/2016 vo veci úpravy pomerov k maloletej do rozvodu manželstva, pričom rozsudkom zo dňa 6.12.2016 bola určená povinnosť výživného vo výške 280,- Eur mesačne. V uvedenom konaní bola schválená dohoda rodičov ohľadne úpravy práv a pomerov k maloletej. Pokiaľ súd rozhodol o výživnom vo výške 300,- Eur mesačne, vychádzal odvolateľ z toho, že ide o nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového a právneho stavu veci, nakoľko potreby dieťaťa sa oproti pôvodnému rozhodnutiu ku dňu rozhodovania nemohli podstatne zmeniť, nakoľko od ostatného rozhodovania uplynula doba len osem mesiacov. Uviedol, že matka si v priebehu konania pre účely výživného pre maloletú uplatňuje údajné výdaje, ktoré sú buď veľmi nadhodnotené, alebo s výživným ani priamo vo vzťahu k dieťaťu nesúvisia. Považoval za zarážajúce, pokiaľ si matka do výdajov uplatňuje náklady na bývanie v nehnuteľnosti svojej matky. Na preukázanie jeho čistého príjmu za rok 2016 spolu s odvolaním predložil potvrdenie zamestnávateľa o výške čistého príjmu za celé zdaňovacie obdobie. Považoval za nesprávnu požiadavku matky na stanovenie presného percenta výživného z jeho príjmu bez ohľadu na to, že percentá sú len orientačné a doporučené, pričom nemajú oporu v judikatúre a rozhodnutiach či už Najvyššieho súdu, alebo Ústavného súdu. Poukázal tiež na to, že navrhovateľka i naďalej uplatňuje práva a celkom pozabúda, že sú rovnoprávnymi partnermi a on nemá len povinnosti, ale i práva a jedno z týchto práv je sústavne sa podieľať na výchove maloletej.

5. K odvolaniu matky dieťaťa sa písomne vyjadril otec maloletej, ktorý navrhol, aby odvolanie bolo považované za nedôvodné a pokiaľ by nebolo súčasne rozhodované o jeho odvolaní, tak navrhoval, aby bol napadnutý výrok potvrdený.

6. K odvolaniu otca dieťaťa sa písomne vyjadrila matka maloletej, ktorá navrhla vyhovieť jej odvolaniu a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a otcovi uložiť platiť výživné vo výške 500,- Eur mesačne. S odvolaním otca dieťaťa nesúhlasila, považovala ho za nedôvodné, jeho tvrdenia za účelové, v snahe dosiahnuť ním požadovanú výšku výživného. Uviedla, že od rozhodnutia súdu v konaní sp. zn. 11P/79/2016 do rozhodovania v tomto konaní uplynula doba viac ako päť mesiacov a súčasne sa vážnym spôsobom zmenili pomery na jej strane, ako aj na strane maloletej. Maloletá mala v čase ostatného rozhodovania iba tri mesiace a ku dňu rozhodovania v predmetnej veci už takmer deväť mesiacov. Takýto časový odstup v tak útlom veku je azda čo do potrieb maloletého dieťaťa najmarkantnejší, čo samozrejme potvrdzuje aj známa skutočnosť, že k najväčším zmenám dochádza u dieťaťa práve v rámci prvých rokov veku a osobitne toho prvého. Poukázala na to, že otec dieťaťa doposiaľ nepredložil svoje ročné zúčtovanie dane a ani daňové priznanie, a ani súd o predloženie týchto dokladov nepožiadala G. ČR, resp. W. ČR.

7. K odvolaniam rodičov sa písomne vyjadril procesný opatrovník, ktorý doporučil vyhovieť odvolaniu matky a výživné na maloleté dieťa určiť primerane k aktuálnym finančným možnostiam a schopnostiam otca s prihliadnutím na vek a potreby maloletého dieťaťa.

8. K vyjadreniu matky dieťaťa zaslal písomné stanovisko otec maloletej, ktorý opätovne navrhol vyhovieť jeho odvolaniu a zamietnuť odvolanie matky. Uviedol, že základným hľadiskom pre určenie výšky výživného sú odôvodnené potreby oprávneného, t.j. maloletého dieťaťa. Opatrovnícky súd rozsudkom zo dňa 6.12.2016, sp. zn. 11P/79/2016 schválením dohody o výživnom vo výške 280,- Eur rozhodol, že toto výživné je adekvátne potrebám maloletej a zodpovedá jeho schopnostiam a možnostiam, ako aj ďalším kritériám. Podľa jeho názoru, pokiaľ bolo rozhodované 17.5.2017, od tohto rozhodovania nemohlo dôjsť s ohľadom na krátkosť doby k žiadnej, ani nepodstatnej zmene pomerov. Pokiaľ by aj súd akceptoval návrhy matky dieťaťa, aby duplicitne vyžiadal doklady ohľadne jeho príjmov, bol presvedčený, že by dospel k rovnakému záveru, k akému už dospel. Zásadne odmietol nepravdivé tvrdenie, že o dieťa nemá záujem, a že okrem platenia výživného nikdy nič dieťaťu neposkytol.

9. K vyjadreniu otca dieťaťa zaslala stanovisko matka maloletej, ktorá zotrvala na svojom odvolaní, pričom doplnila nové skutočnosti, ktoré jej boli skôr neznáme a ďalšie výdavky, ktoré jej v súvislosti so starostlivosťou o maloletú vznikli.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podali včas oprávnené osoby - účastníci konania (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému

je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce a dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 37P/25/2016 bol rozvod manželstva účastníkov a úprava výkonu ich rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletej G.. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie manželstvo C. E. a Ing. Mgr. U. E. T., uzavreté dňa 30.4.2016, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Ružindol, zv. IX., ročník 2016, strana 1, pod por. č. 1, rozviedol a na čas po rozvode maloletú G. E., nar. XX.X.XXXX zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia majú právo maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Otcovi súd uložil platiť na výživu maloletej G. na čas po rozvode výživné vo výške 300,- Eur mesačne vždy do 15. dňa toho - ktorého mesiaca vopred do rúk matky. Súčasne súd napadnutým rozsudkom upravil styk otca s maloletou tak, že tento je oprávnený sa s maloletou stretávať každý páry týždeň v sobotu v čase od 13,00 hod. do 15,00 hod. za prítomnosti matky, pričom matka je povinná v čase určenom ako začiatok styku pred svojim bytom maloleté dieťa riadne pripraviť na styk a obaja rodičia sú povinní v prípade, že sa styk zo závažných dôvodov nebude môcť realizovať, oznámiť túto skutočnosť druhému rodičovi, a to najneskôr 48 hodín pred určeným začiatkom styku. O trovách súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

12. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia výživného a v závislom výroku o trovách konania.

13. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného ustanovenia a účastníkovi konania (strane sporu) musia dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných, samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

15. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.1.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.5.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.2.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však

nemusi dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“ Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia - musí byť teda preskúmateľné.

16. Porovnajúc všeobecné a nekonkrétne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie s vyššie citovaným ustanovením § 220 ods. 2 CSP a jeho uvedeným výkladom je zrejmé, že prvoinštančný súd sa danými kritériami neriadil, v dôsledku čoho je potrebné konštatovať nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

17. Podľa § 188 ods. 1 CSP, súd vykonáva dôkazy na pojednávaní.

18. Z ust. § 187 ods. 1 a 2 CSP vyplýva, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

19. Podľa § 204 CSP, dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

20. Vo všeobecnosti platí, že ak zákon upravuje spôsob vykonania dôkazu, jeho vykonanie je možné iba spôsobom v zákone upraveným. Ak sa tak nestane, nemožno považovať vykonanie dôkazu za uskutočnené, čoho dôsledkom bude, že na dôkaz vykonaný v rozpore so zákonom nie je možné prihliadať. To platí aj pre vykonanie dôkazu listinou. Zákon stanovuje, že dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Z uvedeného vyplýva, že súd zisťuje tvrdené a preukazované skutočnosti z listín tak, že sa nimi oboznámi a výsledok tohto postupu uvedie v odôvodnení rozsudku alebo iného konečného rozhodnutia v zmysle § 200 ods. 2 CSP. Spôsob vykonania dôkazu listinou musí vyplývať zo zápisnice o pojednávaní. V zápisnici o pojednávaní musí byť uvedené presné označenie listiny, ktorá bola prečítaná (oboznámená), resp. jej časť. Vykonanie dôkazu oboznámením sa s celým súdnym spisom, resp. iným spisom, nie je správne, pretože nemožno preskúmať, ktoré konkrétne dôkazné prostriedky zo spisu boli použité (R 20/1979).

21. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie okrem výsluchu účastníkov nevykonal žiadne dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, ktoré účastníci predložili, pričom predložené listinné dôkazy boli zo strany účastníkov spochybňované a nie je potom zrejmé, na základe čoho prvoinštančný súd dospel k svojim skutkovým zisteniam, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, keď v konaní žiadne listinné dôkazy vykonané neboli.

22. Taktiež bolo potrebné súdu prvej inštancie vytknúť, že napriek tomu, že sa jednalo o prednostnú vec, táto bola na základe odvolania účastníkov predložená odvolaciemu súdu až po vyše šiestich mesiacoch od vyhlásenia napadnutého rozsudku, čo je príliš dlhá doba, v priebehu ktorej mohlo dôjsť ku zmene skutkových okolností a súdom prvej inštancie zistený skutočný stav už nemusí zodpovedať skutočnosti.

23. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia výživného podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a rovnako zrušil rozsudok v závislom výroku o trovách konania, a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

24. Po vrátení veci súd prvej inštancie vec opätovne prejedná, v zmysle zákona vykoná dokazovanie označenými a predloženými dôkazmi, pričom v súlade s ust. § 36 CMP vykoná aj ďalšie dôkazy, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci, zistí a zaujme stanovisko k aktuálnym príjmom oboch rodičov, k ich osobným a majetkovým pomerom a došetří odôvodnené potreby maloletej. Po vykonaní a doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie náležite a v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodní. V novom rozhodnutí súd rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Senát krajského soudu uvedené uznesení přijal poměrem hlasů 3:0, tedy jednohlasně.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné dovolání, ak to zákon připouští (§ 419 CSP).

Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu vo věci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo věci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacího soudu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie soudu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacího soudu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho soudu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho soudu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho soudu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).